

Sygn. akt II Ka 590/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Urszuli Korczakowskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2021 r.

sprawy **T. Ż.**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 11 maja 2021 r. sygn. akt II K 119/21

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz o wymierzeniu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie czynu z pkt I aktu oskarżenia,

- zarzucany oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia czyn kwalifikuje jako wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r. i na podstawie tego przepisu skazuje go na karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego tytułem opłaty za obie instancje 280 zł oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 590/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 11 maja 2021 r., sygn. II K 119/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	Dowody z dokumentów w postaci: - postanowienia SR w Sokołowie Podlaskim z dnia 17 sierpnia 2021 r. o pozbawieniu władzy rodzicielskiej J. W. nad dziećmi F. i P. Ż.; - informacje z Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w S.;	Pomimo, iż wskazane przez obronę dowody z dokumentów uznać należy za autentyczne i wiarygodne, to jednakże w ocenie Sądu Okręgowego nie dowodziły one zaprezentowanej tezie dowodowej, jakoby ze względu na właściwości i warunki osobiste oskarżonego zaistniała konieczność złagodzenia orzeczonej względem niego sankcji karnej co do czynu z pkt II a/o. Przyczyny zmian reformatoryjnych dotyczących czynu z pkt I a/o szczegółowo w kolejnej rubryce.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Rażąco niesprawiedliwe wymierzenie kar jednostkowych, jak i łącznej kary pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy kodeks karny wprowadził uregulowanie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>przewidziane w przepisach art. 37a § 1 kk i art. 37b kodeksu karnego:</p> <p>1) obrazę przepisów kodeksu karnego, a mianowicie art. 53 § 1 kk, poprzez nietrafne uznanie jakoby stopień winy oskarżonego nakazywał wymierzenie bezwzględnych kar pozbawienia wolności;</p> <p>2) obrazę przepisów kodeksu karnego, a mianowicie art. 58 § 1 kk, w sytuacji, gdy „inna kara lub środek karny” spełni przesłanki określone w przepisie art. 53 § 2 kk;</p> <p>3) obrazę przepisów kodeksu karnego, a mianowicie art. 85a kk, poprzez orzeczenie łącznej kary pozbawienia wolności stosując w praktyce zasadę kumulacji – zamiast – biorąc pod uwagę – cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz zasadę absorpcji;</p> <p>4) wymierzenie rażąco niewspółmiernych jednostkowych kar pozbawienia wolności, jak również łącznej kary pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy ze względu na sytuację rodzinną oskarżonego należało skorzystać z unormowań przewidzianych w przepisach art. 37a § 1 i art. 37b kk kodeksu karnego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy okazała się jedynie o tyle zasadna i skuteczna, o ile w następstwie jej wniesienia Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego z pkt I aktu oskarżenia jako wypadku mniejszej wagi, o jakim stanowi art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii</p>		

z naturalnym skutkiem, jakim było złagodzenie rozstrzygnięcia o karze za ów czyn w stosunku do kary orzeczonej w zaskarżonym wyroku. W pozostałym zakresie apelacja obrońcy była bezzasadna i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie. Wniesiony środek odwoławczy był również wadliwie skonstruowany. W zarzucie głównym dotyczącym „rażąco niesprawiedliwego wymierzenia kar jednostkowych, jak i kary łącznej (..)” skarżący zarzucał obrazę przepisów prawa materialnego, myląc istotę względnych przesłanek odwoławczych i ich wzajemne relacje, jak również formułując wniosek apelacyjny zupełnie niekompatybilny z podniesionym zarzutem z petitum, a dotyczący prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu z pkt I aktu oskarżenia. Również zakres zaskarżenia wyroku Sądu I instancji został wadliwie określony. Niezależnie od przyjętego we wniesionym środku odwoławczym nazewnictwa względnych przesłanek odwoławczych, w niniejszych rozważaniach Sąd Okręgowy odniesie się do esencji zarzucanych uchybień.

Przechodząc do meritum, punktem wyjścia do rozważań o współmierności kary, jest każdorazowo taka, a nie inna kwalifikacja prawna czynu, wyznaczająca granice kary możliwe do orzeczenia wobec oskarżonego i od tego, zdaniem Sądu Okręgowego, należało rozpocząć niniejsze rozważania. Czytelny dla Sądu Odwoławczego pozostawało, iż postulat skarżącego w zakresie kwalifikacji czynu oskarżonego z pkt I a/o jako wypadku mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii, wprost zmierzał do złagodzenia orzeczonej wobec T. Ż. kary. Wprawdzie przepisy w/w ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie precyzują kiedy należy przyjąć kwalifikację uprzywilejowaną za przestępstwa posiadania narkotyków, to oczywistym jest, iż o uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, co w praktyce odnosi się do kryterium ilościowego i jakościowego posiadanego środka (por. wyrok SA w Białymstoku z 23.10.2012 r., II AKa 181/12, LEX nr 1236004). O uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje także całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi, w kategorii przestępstw określonego typu. Na ocenie tej ważą przesłanki dotyczące zarówno przedmiotowej, jak i podmiotowej strony czynu (por. postanowienie SN z 25.09.2002 r., II KKN 79/00, LEX nr 56084).

Rozważenie powyższych okoliczności w sytuacji oskarżonego T. Ż. wypada dla niego korzystnie, zarówno pod względem jakości i ilości posiadanego narkotyku (1,5 gr siarczanu amfetaminy), jak i strony podmiotowej i przedmiotowej przypisanego mu czynu. Uzasadnieniem dla zakwalifikowania przez Sąd Okręgowy czynu oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi była przewaga okoliczności łagodzących zmniejszających zawartość bezprawia, a w konsekwencji także

karygodności czynu oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego, łagodniejsza kwalifikacja prawna czynu oskarżonego, warunkowała łagodniejsze niżeli pierwszoinstancyjne orzeczenie o karze za ów czyn. Bilans okoliczności łagodzących i obciążających tego oskarżonego, stricte odnoszących się do czynu z pkt I a/o, wskazywał, iż rozstrzygnięciem współmiernym, które spełni cele prewencji indywidualnej i generalnej, będzie najłagodniejsza rodzajowo kara grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Kara pozbawienia wolności za ten czyn wymierzona przez Sąd I instancji stanowiłaby rozstrzygnięcie rażąco surowe, a przez to rażąco niewspółmierne do wagi i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

Przechodząc do czynu z art. 178a § 4 kk z pkt II aktu oskarżenia, przypisanego T. Ż. w pkt III zaskarżonego wyroku, skarżący nie kwestionował ani winy, ani kwalifikacji prawnej tegoż czynu, a jedynie rozstrzygnięcie o karze. Do zarzutu skarżącego dotyczącego współmierności kary łącznej, Sąd Okręgowy w ogóle się nie odnosił, albowiem zarzut ten zdezaktualizował się wraz z opisanymi wyżej zmianami. Rozwądze poddał karę jednostkową za czyn z art. 178a § 4 kk orzeczoną przez Sąd Rejonowy w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, przy stanowczym zarzucie skarżącego dotyczącym braku zastosowania w rozstrzygnięciu o karze za ów czyn przepisów art. 37a § 1 kk i art. 37b kk.

W pierwszym zdaniu uzasadnienia wniesionej apelacji wskazano, iż

obrona prezentuje pogląd, że po to art. 37a kk został zmieniony przez art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku, aby sądy powszechne te regulacje prawne stosowały. Opowiadając na tak sformułowany „pogląd” zaznaczyć należy, iż po pierwsze – oczywistym pozostaje, że każda zmiana przepisów części materialnej KK, zgodnie z zamysłem ustawodawcy, następuje po to, aby sądy powszechne wdrażały rozwiązania przewidziane w przepisach znowelizowanych, w przeciwnym przypadku nowelizowałby przepisy, których zastosowanie byłoby „martwe”. Po drugie zaś – bezwzględne stosowanie danego przepisu prawa materialnego następuje wyłącznie wtedy, gdy zgodnie z ustawą konkretne orzeczenie jest obligatoryjne. W tym miejscu podkreślić należy, iż ani przepis art. 37a § 1 kk, ani art. 37b kk nie mają charakteru norm stanowczych zawierającej nakaz lub zakaz określonego postępowania. W praktyce norma obligatoryjna ma postać językową: „sąd orzeka (...)”. Z kolei „sąd może orzec (...)” – to rozstrzygnięcie fakultatywne, którego zastosowanie należy do decyzji sądu ferującego konkretny wyrok, w konkretnych okolicznościach, dotyczący konkretnego oskarżonego. Sięgając po uregulowanie z art. 37a § 1 kk lub z art. 37b kk, sąd merytoryczny za każdym razem obowiązany jest do indywidualnego podejścia i całościowego przeanalizowania konkretnego przypadku. Pogląd wyrażony przez obrońcę oskarżonego we wniesionej apelacji jest zatem o tyle niezasadny, o ile cechuje go wysoki poziom abstrakcyjności, niezgodny z wykładnią przepisów art. 37a

§ 1 kk i art. 37b kk i całym dorobkiem doktryny dotyczącym podstaw prawoznawstwa, wykładni lingwistycznej i określenia istoty rozstrzygnięć obligatoryjnych i fakultatywnych.

Przepisy art. 53 § 1 kk i art. 58 § 1 kk w ogóle nie mogły stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego (por. m.in. wyrok SA w Krakowie z 4.03.2020 r., II AKa 243/19, KZS 2020, nr 5, poz. 36, LEX; postanowienie SN z 26.09.2007 r., IV KK 265/07, OSNwSK 2007, nr 1, poz. 2102, LEX). Odnosząca się do nich argumentacja mogła być rozważana wyłącznie w kontekście współmierności orzeczonej w I instancji kary, a zatem w zupełności wystarczające było podniesienie przez skarżącego zarzutu, o którym mowa w art. 438 pkt 4 kpk.

W art. 58 § 1 kk została wyrażona zasada preferencji kar nieizolacyjnych we wszystkich tych wypadkach, w których sąd ma możliwość wyboru rodzaju kary. Dotyczy to zatem tych przestępstw, za które przewidziane są alternatywne sankcje karne, ale też zasada ta rozciąga się na te występki zagrożone wyłącznie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat. W przekonaniu Sądu Okręgowego, w realiach tej konkretnej sprawy sięgnięcie przez Sąd Rejonowy do kary łagodniejszej rodzajowo aniżeli określona w art. 178a § 4 kk kara pozbawienia wolności, rzuciłoby zbyt łagodnym potraktowaniem oskarżonego i czyniłoby tak orzeczoną karę jako niespełniającą wszystkich dyrektyw z art. 53 § 1 kk. Bez wątpienia, w jednostkowym akcie wymiaru kary, zasadniczym punktem odniesienia jest czyn sprawcy. Wymierzana kara

ma być współmierna do stopnia społecznej szkodliwości i limitowana stopniem winy, gdyż to pozwala, w konkretnym przypadku, określić granice kary sprawiedliwej, w ramach których można dokonywać stosownej korekty, uzasadnianej względami prewencji ogólnej i szczególnej.

Przekładając powyższe na realia tej konkretnej sprawy uwzględnić należało, iż w dniu zdarzenia z pkt II aktu oskarżenia, oskarżony doskonale zdający sobie sprawę ze swojej uprzedniej karalności i orzeczenia wobec niego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w sprawie II K 558/15 Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim, prowadził pojazd mechaniczny T. (...) mając w wydychanym powietrzu 1,7 mg/l alkoholu, stanowiące odpowiednik 3,4 promila alkoholu we krwi. Niemal 6-krotnie przekroczył wartość progową stanu nietrzeźwości określoną w art. 115 § 16 kk, tj. 0,25 mg/l w wydychanym powietrzu lub 0,5 promila alkoholu we krwi. Zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, które wywołał swoim czynem, również było nader realne, a nie abstrakcyjne, skoro stracił panowanie nad pojazdem i dachował. Jednocześnie brak było podstaw do przyjęcia, aby oskarżonemu w dniu zdarzenia przyświecał szczególny cel, przyczyna, z uwagi na którą zdecydował się kierować pojazdem mechanicznym w stanie jak powyżej. Nic nie umniejszało stopnia jego winy. Jedynie niskie natężenie ruchu warunkowało brak tragicznych skutków w postaci wypadku z udziałem osób trzecich i oskarżonego, który zupełnie stracił panowanie nad pojazdem.

Sytuacja rodzinna oskarżonego była oczywiście okolicznością łagodzącą, podobnie jak wywiązywanie się przez niego z obowiązku alimentacyjnego, aczkolwiek brak było w ocenie Sądu Okręgowego podstaw do nadawania jej tak dalece łagodzącego znaczenia jak postulował obrońca. Oskarżony i matka dzieci J. W. stracili prawa do opieki nad małoletnimi dziećmi, które zostały umieszczone w rodzinie zastępczej u dziadków macierzystych na długo przed datą zarzutów z a/o, tj. w 2014 r. Dodatkowo wywiązywanie się złożenia na utrzymanie małoletnich dzieci winno być normą, skoro odstępstwa od tej zasady podlegają penalizacji w art. 209 kk. Oskarżony w dacie popełnienia czynów z a/o był w pełni świadom swojej sytuacji rodzinnej i tego, że jego dzieci przebywają w rodzinie zastępczej. Sprawowanie nad nimi opieki w czasie pandemii i pozbawienie władzy rodzicielskiej matki dzieci postanowieniem Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. III Nsm 97/21 również nie mogło mieć tak dalece idących skutków, przesłaniających inne okoliczności zdecydowanie obciążające oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego, orzeczona przez Sąd Rejonowy wobec oskarżonego kara bezwzględna 1 roku pozbawienia wolności stanowiła należycie zważoną kompilację i bilans okoliczności łagodzących i obciążających tego oskarżonego. W wyroku pierwszoinstancyjnym nadano im właściwą rangę i znaczenie. Wbrew postulatom obrońcy, oskarżony nie zasługiwał na zastosowanie wobec niego art. 37a § 1 k.k., czy też art. 37b kk. Z tych wszystkich względów, brak było podstaw do złagodzenia kary 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art.

178a § 4 kk przypisany oskarżonemu w pkt III zaskarżonego wyroku.		
Wniosek		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>I. przyjęcie, iż czyn popełniony przez oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie kary ograniczenia wolności w rozmiarze 1 miesiąca (art. 34 § 1 kk),</p> <p>ewentualnie</p> <p>w wypadku utrzymania kwalifikacji prawnej czynu z art. 62 ust. 1 – zastosowanie art. 37a § 1 kk i orzeczenie kary grzywny samoistnej w rozmiarze 100 stawek dziennych, po 10 złotych każda (art. 33 § 3 kk) – oczywiście utrzymanie w mocy wyroku Sądu I instancji w zakresie pkt II orzeczenia;</p> <p>II. w zakresie pkt III wyroku, przy przyjęciu kwalifikacji z art. 178a § 4 kk, zastosowanie przepisu art. 37b kk i wymierzenie kary pozbawienia wolności w rozmiarze 1 miesiąca oraz orzeczenie kary ograniczenia wolności w rozmiarze 3 miesięcy – w pozostałej części w pkt IV-VIII utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zasadność postulatów odnośnie zakwalifikowania czynu oskarżonego z pkt I aktu oskarżenia jako wypadku mniejszej wagi, o którym stanowi art. 62 ust. 3		

ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii warunkowała dokonanie zmian w tymże zakresie w wyroku Sądu Odwoławczego zgodnie z kierunkiem wniesionej apelacji na korzyść oskarżonego. W pozostałym zakresie, wobec bezzasadności zarzutów skarżącego, dotyczących rozstrzygnięcia o karze za czyn z art. 178a § 4 kk z pkt II a/o, bezzasadnym był wniosek o złagodzenie kary jednostkowej za ów czyn.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Rozstrzygnięcie o karze dotyczące czynu z pkt II aktu oskarżenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

<p>Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz o wymierzeniu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności a popełnienie czynu z pkt I aktu oskarżenia; - zarzucany oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia czyn zakwalifikował jako wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu skazał go na karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, po 10 (dziesięć) złotych każda. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<ul style="list-style-type: none"> • rubryka 3. 	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od oskarżonego tytułem opłaty za obie instancje 280 złotych oraz obciążeniu go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych uzasadniają przepisy art. 636 kpk i art. 8 oraz art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. z dnia 8.08.1983 r., Dz. U. nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

7. PODPIS

